

Elke mini-glimlach is een groot cadeau

Kramp die verandert in ontspanning. Een glimlach, plotseling op een gezicht. Verstandelijk gehandicapten in Dagcentrum de Dagbeeker in Beek krijgen wekelijks honden op bezoek om te aaien, te knuffelen en uit te laten. "Een leek ziet een man die een hond aait, maar er gebeurt zoveel meer."

Beek

Door Marlous Flier.

Zwaar voor pampus. Met Menno en Flaco is vandaag geen land meer te bezeilen. Ze zijn bekaf, kapot en toe aan een flinke middagdut. Niks nieuws onder de zon. Elke vrijdag hebben ze rond hetzelfde tijdstip een algehele inzinking. Een paar uurtjes slaap en ze zijn weer boven Jan. Maar die vrijdagmiddag, die hakt er zwaar in.

Waarom? Menno en Flaco, twee honden voor de duidelijkheid, bezoeken wekelijks de verstandelijk gehandicapten van Dagcentrum de Dagbeeker in Beek. In een aparte ruimte laten ze zich door vijf gehandicapten aaien, knuffelen, vasthouden en uitlaten. En hoe gek dat misschien ook klinkt, ze lijken vrij passief alle handelingen te ondergaan, de honden zijn na afloop doodmoe. Alsof ze een marathon hebben gelopen. „De mensen die hier komen, hebben soms ontzettend veel spanning in hun lijf”, legt Karel Weerts van de Dagbeeker uit. „Een jongen heeft heel erg verkrampte spieren. Zijn voet staat daardoor helemaal omhoog. Als we hem naast een hond neerleggen, zie je na tien minuten een soort spanningsoverdracht. Je ziet de jongen langzaam ontspannen. Uiteindelijk is de verkramptheid uit zijn voet weg.”

„En dat zie je in de hond terug. Als een vonk die overslaat. Die is vervolgens total loss.

Helemaal leeggezogen als het ware. Daarom hebben we per middag ook niet meer dan vijf bezoekers”, vult Tineke Gulpen aan.

Een uur eerder ligt Flaco op tafel. Naast hem zit Andy. Voorzichtig legt hij zijn hand op Flaco's rug. Hij moet even wennen. Miriam Halders, eigenaresse van de hond, moedigt hem aan te aaien. Andy's gezicht zegt niets. Niet of hij het leuk vindt, helemaal niets. Op de grond ligt Menno met naast hem Jos. Ze liggen doodstil in de lepelhouding. De hand van Jos op de vacht van Menno. Alsof ze allebei in diepe slaap zijn.

En dan na tien minuten verschijnt heel even een glimlach op het gezicht van Andy. Miriam: „Een leek ziet alleen maar een man die een hond aait. Maar er gebeurt heel veel meer. Ik vind dat ontroerend en heel mooi. Elke miniglimlach die een hond op het gezicht van een gehandicapte te voorschijn tovert, is voor ons een cadeau. Andy is iemand die steeds verder in zijn schulp kruipt, maar nu keek hij me echt aan. De hond is voor ons een hulpmiddel om contact met hem te krijgen.”

Inmiddels zit Tim naast Menno. Een jongen die volgens Karel Weerts in eerste instantie de ruimte waarin de honden zijn niet eens in durft. „Tim heeft moeite met nieuwe dingen.” Beetje bij beetje komt hij binnen, bekijkt eerst de honden van een afstand en nu durft hij Menno zelfs al te aaien. „Dat hij nu in mijn armen ligt en we samen de

hond aaien, is echt een enorme mijlpaal.”

Sinds ruim een jaar komen Tineke en Miriam met hun honden in de Dagbeeker. Een enorm succes, vindt Weerts. „Ik zag tien jaar geleden al documentaires over dit soort projecten in Amerika. Wat mij betreft zou deze activiteit in Nederland op veel meer plaatsen ingevoerd moeten worden. En vaker. Want in principe is omgang met een hond voor al onze cliënten goed. Of het nu is om angsten te overwinnen, te ontspannen, te communiceren of te leren hoe je je in het verkeer te gedragen. Voor de begeleiding is het ook heel waardevol, omdat de honden een fantastisch hulpmiddel zijn om dingen te leren zien. Je ziet bij de mensen dingen gebeuren waar je later weer mee verder kunt. Kijk bijvoorbeeld naar Tim. Hij staat veel meer open voor zijn omgeving. Is veel rustiger.”

Een einddoel is er niet. „We werken in ministapjes”, zegt Tineke. „Het doel verlegt zichzelf. Wat er nu precies gebeurt, kunnen wij ook niet verklaren. Maar we zien dat het werkt. Er is een soort magische factor.”